

PAASTUAJA V PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Js 43:16-21)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand, kes tegi tee läbi mere ja raja võimsate vete üle, kes lasi vankritel ja hobustel, väel ja vägevatel meestel edasi minna. Nad lamavad seal ega tõuse enam, nad on hääbunud, kustunud otsekui taht. Ärge tuletage meelde möödunut ja ärge pange tähele seda, mis ennemuiste on sündinud. Sest vaata, mina loon midagi uut – see juba tärkab, kas te ei pane seda tähele. Ma sillutan tee läbi kõrbe ja raja üle kõnnumaa. Siis austavad mind metsloomad – šaakalid ja jaanalinnud, sest kõrbes saab olema küllalt vett ja kõnnumaal jõgesid selleks, et joota mu äravalitud rahvast. Ning rahvas, kelle ma olen loonud, kuulutab mu kirkusest.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 126:1-2ab. 2cd 4. 5.6. R:3)

R: Issand on meile suuri asju teinud.

Kui Issand tõi tagasi Siioni vangid,
siis olime kõik otsekui unenägijad.

Siis oli meie suu täis naeru
ja meie keelel oli hõiskamist.

R:

Siis öeldi paganarahvaste seas:

Issand on neile suuri asju teinud.

Issand, lase tagasi pöörduda meie vangidel
nagu veeojadel lõunamaal.

R:

Kes silmaveega külvavad,
lõikavad hõiskamisega.

Kes minnes kõnnib nuttes, kui ta külviseemet kannab,
see tuleb ja hõiskab, kandes viljavihke.

R:

(Teine lugemine Fl 3:8-14)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, kõike, mis mulle oli kasuks, pean ma kahjuks, selle tunnetuse kõrval, mis on mulle osaks saanud Jeesuses Kristuses, minu Issandas, ja mis on tõusnud ülemaks kõigest. Tema pärast olen ma minetanud kõik ja pean kõike risuks, et tuua kasu Kristusele. Ma tahaksin olla temas mitte oma õiguse pärast, mis tuleb seadusest, vaid selle õigusega, mis tuleb Kristusesse uskumise läbi, õigusega, mille Jumal usu kaudu annab. Ma tahan tunda Kristust tema ülestõusmise väes ja saada osa tema kannatustest, et ma oleksin tema sarnane surmas. Siis pääsen ehk minagi surnuist ülestõusmisse. Ei, sugugi mitte et ma selle oleksin juba ära teeninud või oleksin täiuslik, vaid ma püüan seda saavutada nii, nagu Kristus on nüüd mind endale võitnud. Vennad, ma ei arva, et ülestõusmine mul juba käes on, kuid ühte ma ütlen: ma unustan selle, mis jääb mu selja taha, ja olen suunatud eeloleva poole: ma püüdlen eesmärgi poole, sirutan end taevase kutsumuse autasu järele, mille Jumal meile Kristuses Jeesuses on kinkinud.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jl 2:13)

Pöörduge Issanda, oma Jumala poole,
sest tema on armuline ja halastaja.

(Evangeelium Jh 8:1-11)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal läks Jeesus üles Õlimäele, kuid varahommikul tuli ta jälle templisse. Ja rahvas kogunes tema juurde ja ta võttis istet ning hakkas neid õpetama. Siis aga tõid kirjatundjad ja variserid tema juurde naise, kes oli tabatud abielurikkumiselt. Ja nad panid ta keskele seisma ja ütlesid: “Õpetaja, see naine tabati abielurikkumise teo pealt. Mooses on oma seaduses käskinud niisugused kividega surnuks visata. Mida ütled selle kohta sina?” Nad rääkisid nõnda tema proovile panemiseks, et neil oleks põhjust teda süüdistada.

Aga Jeesus oli kummargil ja kirjutas sõrmega maa peale. Ning kui nad talle oma küsimusega peale käisid, ajas ta end sirgu ja ütles neile: “Kes teie seast on patuta, see olgu esimene tema pihta kivi viskama.” Ja ta kummardus jälle ja kirjutas maa peale. Aga kui nemad tema sõnu kuulsid, hakkasid nad lahkuma alates vanematest, kohale jäid üksnes Jeesus ja naine, kes seisis keskel. Siis ajas Jeesus end sirgu ja ütles talle: “Naine, kus nad kõik on? Kas pole kedagi, kes oleks sind hukka mõistnud?” Naine vastas: “Mitte kedagi, Issand.” Jeesus ütles talle: “Ega siis minagi sind hukka mõista, mine ja

ära enam tee pattu.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui me paneme oma Jumalat või teisi inimesi proovile, siis saame kindlasti targemaks. Kuid teisi proovile pannes juhtub enamasti nii, et saame seeläbi palju rohkem teada iseenda kohta – paraku aga tavaliselt midagi niisugust, mis meile sugugi ei meeldi ja mida me tegelikult ei oleks üldse tahtnud teada.

Me loeme patutunnistuse....

Jutlus

Armsad õed ja vennad, inimene on üks uudishimulik olevus. Kui reaalsus ei paku talle selgeid lahendusi, siis asub ta seda poovile panema – provotseerima ja manipuleerima. Näiteks põhineb ju kogu teadus inimese uudishimul, see tähendab, katsetel ja nende tulemuste analüüsil. Selles mõttes võib tänase evangeeliumi variseridest hästi aru saada, sest nemadki tahtsid teada, kes Jeesus oli, kas ta oli Iisraeli rahva poolt palavasti oodatud Messias või mitte.

Nii mõtlesidki nad välja kavala käigu. Nad tõid Jeesuse ette abielurikkujate naise ja küsisid, kuidas tuleks temaga talitada. Nimelt nõudis Moosese seadus, et abielurikkujad tuleb kividega surnuks visata, nagu on kirjas kolmanda Moosese raamatu 20. peatükis: “Abielurikkujat meest ja abielurikkujat naist karistatagu surmaga!” (3Ms 20:10) Viienda Moosese raamatu 22. peatükist võib aga välja lugeda, et see reegel kehtis ainult juutide vahel toimunud abielurikkumise kohta. Näiteks kuningas Taaveti patune suhe Uuria naise Batsebaga ei toonud kaasa karistust, sest Uuria ei kuulunud juudi/iisraeli rahva hulka, vaid oli hetiiit (tema naise rahvus pole täpselt teada).

Miks oli niisugune barbaarne karistamisviis soiku jäänud – kas pidasid kultuurrahvaks tõusnud juudid seda liiga metsikuks, pigem nomaadirahva kombeks, või oli peamiseks põhjuseks asjaolu, et rooma okupandid olid ära keelanud juutide omakohtu ja jätnud surmamõistmise vaid rooma ülemvalitseja pädevusse? Igal juhul ei sündinud tolleaegse juutide marionettvalitseja ehk kuningas Herodes Antipasega midagi halba, kuigi ta elas kokku oma venna naise Heroodiasega.

Antud juhul aga, nii nagu variserid Jeesusele lõksu üles seadsid, oleks tema ette toodud naise kividega surnuksviskamisega nõustumine tähendanud vastuhakku rooma ülemvõimule. Just vastuhakk oli aga see, mida variserid tõeliselt Messialt ootasid, sest nende arvates oleks Messias pidanud viima juudi rahva maailmavalitsemisele. Roomlaste seatud reeglite põlgamine oleks olnud variseridele selle kinnituseks.

Tegelikult aga ei juhitud ka variserid ise pühadest kirjadest täiel määral, kui nad oma proovilepanekut kavandasid: Jeesuse ette toodi ainult abielurikkuja naine, kuigi Moosese seadus nõudis ka patuses suhtes osalenud mehe karistamist võrdsel määral. See andis Jeesusele lisavõimaluse viidata variseride eneste patusele: “Kes teie seast on patuta, see olgu esimene tema pihta kivi viskama!” Kuigi vaevalt oleks Jeesus nõustunud abielurikkujate surmamise ka siis, kui naise kõrval oleks tema ette toodud ka mees.

Armsad õed ja vennad, mida me arvame oma ligimestest? Mida me arvame iseendast? Alateadlikult usuvad vist pea kõik, et nad on head inimesed. Ja isegi kui me peaksime end pidama halvaks, püüab üks väike sisemine hääleke meile alata kinnitada, et pääseme kitsikusest otsekohe, kui rõhume sellele, et ausus on ju voorus, ja küsime siis retooriliselt: kas saab üks halb inimene, kes on aga väga aus, olla ikka päris üdini paha?! Selline mõtteviis on paraku siiski vigane, sest patutundmisest on kasu ainult siis, kui see ei takerdu eneseõigustustesse, vaid saab lähtepunktiks alandlikule meelearandusele.

Proovile panemine võib kindlasti olla kasulik, kui me paneme proovile iseennast, ja kui meie eesmärgiks on saada teadlikuks oma võimetest ja piiridest – piiridest, mille ületamine on ohtlik. Kuid teiste inimestega manipuleerimine on patt. Teine inimene ei ole ese, või vahend, mida kasutada enda huvides; teine inimene on isik, eesmärk iseeneses, sama väärtuslik kui meie ise. Seepärast tuleb oma ligimesega otsida ühist keelt, et me oskaksime saada ja anda, et oleksime üksteise jaoks vahendid ainult nendes piirides, mille jaoks kõik osalised on andnud oma teadliku nõusoleku. Siis võib ehk Jumalgi võtta meid vastu selle reegli kohaselt, mis ta meile on ilmutanud Meieisa palves: “Anna meile andeks meie võlad, nii nagu meiegi anname andeks oma võlglastele.” Aamen.